

INLEIDING

In dit tweede deel van de bewustwording van de verschijning van Christus in de etherwereld wil ik beginnen met de vaststelling dat wij als moderne mensen zodanig onze blik op de aarde en het fysieke bestaan hebben gericht, dat datgene wat in de etherwereld zich afspeelt ons compleet ontgaat.

We kijken innerlijk naar beneden, we kijken naar onze herinneringen, naar onze associaties, naar onze angsten, naar onze onzekerheden, naar onze lusten en ga zo maar door... We kijken vanuit ons middelpunt naar al die dingen, waardoor we altijd een bepaalde focus hebben en nooit de totaliteit kunnen overzien. Daardoor is een schouwen van het grootste Wezen in de kosmos een onmogelijkheid. Wanneer je niet vanuit de omtrek opmerkzaam kunt zijn, dan kun je nooit ook maar een vermoeden krijgen van het wezen dat alles omvat. Wanneer je vanuit je standpunt kijkt, dan zie je Hem ook, maar je wordt het niet bewust en je zult altijd maar zo'n klein deel van Hem aanschouwen, dat je dat niet zult kunnen plaatsen in het geheel.

Ik heb gedacht aan de zon. De zon schijnt voor ons allemaal, maar je staat op een plek op aarde waar je de zonsopgang, de zonsondergang, de hoogstaande zon midden op de dag, de bewolking, de zware bewolking, de verduistering van de zon door de bewolking vanaf jouw punt waarneemt. Ook als je in staat zou zijn om in een satelliet je standpunt in te nemen, dan zou je weliswaar de aarde in een groter perspectief hebben, je zou ook in dat grotere perspectief kunnen aanschouwen hoe het licht van de zon over de aarde verdeeld is, maar je zou daarbij toch nog altijd een deel van het geheel niet kunnen zien.

Vanuit het materiële bestaan is een overzien van zoiets als de zon in de kosmos en de stand en het licht daarvan voor de aarde niet in zijn totaliteit te overzien. In de fantasie, in de voorstelling kunnen we dat al veel beter. Je kunt je heel goed de nachtelijke hemel voorstellen zoals die bezaaid is met sterren, en de maan die schijnt. Dan kun je je voorstellen hoe het heel langzamerhand licht begint te worden, hoe de zon in de volle glorie van de kracht opkomt. Je kunt je voorstellen hoe die zon in het verloop van de dag van het oosten via het zuiden naar het westen lijkt te gaan en daar dan ondergaat en je kunt bewust worden dat dat nog altijd je eigen standpunt is. Dan kun je proberen om je voor te stellen hoe dit beeld tegelijkertijd aan de andere kant van de wereld anders is en anders verloopt. Probeer je ook voor te stellen hoe de weersomstandigheden van het beeld over de aarde anders zijn. Je krijgt dan een moeilijk vast te houden, beweeglijk, nauwelijks voor te stellen beeld van de verhouding van de zon tot de aarde zoals die over de hele aarde is. Je krijgt dat niet volmaakt voorgesteld, het blijft een fragmentarische momentopname, maar je begint wel iets te voelen van de grootsheid van de kosmische zon die in een beweeglijke verhouding tot de aarde staat, waardoor niet alleen dag en nacht verschillend zijn, maar ook de seizoenen verschillend zijn. Misschien zijn dat voor een astronoom of voor een geoloog bekende oefeningen, maar wij als 'doorsneemensen' zijn dat helemaal niet gewend. We kunnen het natuurlijk wel proberen en terwijl je je zoveel moeite doet om je iets voor te stellen wat in feite onvoorstelbaar is, en je beleeft hoe weinig flexibel je voorstellingsvermogen is, kun je dat gebrek aan flexibiliteit en die beperktheid van je visie bewust voelen als de grootste hindernis, om dat zonnewezen dat Christus is in de etherwereld te schouwen.

Zolang je vanuit je middelpunt naar de omtrek schouwt en denkt en voorstelt, blijft je pogen meer of minder vruchteloos. Er zijn

momenten dat je even voelt dat je zou kunnen doorbreken en dan val je weer terug in je middelpunt.

Wanneer je zo naar het menselijke schouwvermogen kijkt dat vergroeid is met het aardemiddelpunt, dan zou je kunnen menen dat het geen zin heeft om je voor te bereiden op een schouwen van Christus in de etherwereld, maar die voorbereiding houdt juist in dat je een weg vindt om je middelpunt te verlaten en een standpunt in te nemen rondom in de omtrek, waardoor je je voorstellingsvermogen niet meer vanuit het middelpunt naar de omtrek in één richting ontplooit, maar je met je voorstellingsvermogen vanuit de totale omtrek terugkijkt naar het middelpunt. Dat is het etherische schouwen en voordat we een begin maken met een ontwikkeling van gedachten om tot dit schouwen te komen, moeten wij ons nog bezinnen op de vraag: Waar komt deze idee van de wederkomst van Christus in de etherwereld precies vandaan?